

Folketingets Beskæftigelsesudvalg
lov@ft.dk

Beskæftigelsesudvalget
lov@ft.dk

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T +45 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748

9. december 2016

Beskæftigelsesudvalget har i brev af 6. december 2016 stillet følgende spørgsmål nr. 1 (L 86 – bilag 5), som hermed besvares.

J.nr.2016-8341

Spørgsmål nr. 1:

”Ministeren bedes kommentere henvendelse af 5. december 2016 fra Rejsearbejdere.dk, jf. L 86 - bilag 5.”

Svar:

Det fremgår af henvendelsen fra Rejsearbejdere.dk af 6. december 2016, at foreningen ikke finder, at der skal ske en harmonisering af retten til optjening af feriepenge ved udbetaling af sygedagpenge.

Rejsearbejdere.dk fremfører det argument, at medlemmer af en a-kasse med deres medlemskontingent delvis bidrager til udgifter forbundet med udbetaling af feriedagpenge.

Jeg kan oplyse, at jeg er uenig med Rejsearbejdere.dk, og at jeg finder det helt rimeligt at harmonisere reglerne for hhv. forsikrede og ikke-forsikrede sygedagpengemodtagere, for så vidt angår optjening af feriedagpenge.

I dag er det sådan, at sygedagpengemodtagere, der er medlem af en a-kasse, optjener ret til feriedagpenge, mens sygedagpengemodtagere, der ikke er medlem af en a-kasse, ikke optjener feriedagpenge. Det gælder uanset, at medlemskontingentet for medlemmer af en a-kasse ikke medfinansierer sygedagpengeudgiften, og det er ikke nødvendigvis rimeligt.

Rejsearbejdere.dk bemærker herefter, at det i øvrigt burde være lovpligtigt at betale til en a-kasse i Danmark.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at den danske arbejdsløshedsforsikring, der baserer sig på frivilligt medlemskab, er mere end 100 år gammel. Det vil være en markant ændring af den danske model at indføre obligatoriske a-kasser, og jeg har ingen planer om at ændre den nuværende forsikringsordning.

Rejsearbejderne spørger i den forbindelse, hvor stor en besparelse på statens finanser det vil indebære, såfremt alle beskæftigede indbetaler til en a-kasse. Jeg kan i den forbindelse henlede opmærksomheden på Dagpengekommissionens offentliggjorte arbejdspapir ’Frivillig eller obligatorisk forsikring mod ledighed’, hvoraf følgende fremgår:

”Et af de ofte fremførte argumenter for at indføre en obligatorisk ordning er, at det kan medvirke til en mere stabil finansiering af dagpengeudgifterne.

Det er dog ikke entydigt, at en obligatorisk ordning vil bidrage til en højere selvfinansieringsgrad. Det skyldes, at et øget medlemstal og en højere indtægt som følge af flere medlemsbidrag også vil indebære, at flere vil blive berettiget til at modtage dagpenge.

I dag er der en gruppe ledige, som har fravalgt forsikring, men som i princippet opfylder beskæftigelseskravet til dagpengeret. De modtager i dag enten kontanthjælp, som i udgangspunktet er lavere end dagpengesatsen, eller overgår til selvforsørgelse, hvormed de ikke modtager offentlig ydelse. I et obligatorisk system vil de i stedet være berettiget til dagpenge.

Udviklingen i selvfinansieringsgraden vil derfor i høj grad afhænge af, hvilke grupper af ikke-forsikrede, der opfylder beskæftigelseskravet. Hvis det alene er personer med lav ledighedsrisiko, der ikke er forsikrede i dag, vil en obligatorisk ordning indebære et offentligt provenu ved uændret adfærd. Det samme vil gælde, hvis det er personer, der har en høj ledighedsrisiko, men som ikke opfylder beskæftigelseskravet. Det vil dog have visse fordelingsmæssige konsekvenser.”

Rejsearbejderne spørger herefter, hvor meget skal der indbetales af lønnen til en akasse i Norge og Tyskland.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at Dagpengekommissionen i et vist omfang har kortlagt reglerne for arbejdsløshedsforsikring i andre lande, herunder i Norge og Tyskland hvor arbejdsløshedsforsikring er obligatorisk for lønmodtagere.

Ifølge Dagpengekommissionen er arbejdsløshedsforsikringen i Norge finansieret via en arbejdsgiverafgift på mellem 0 og 14,1 pct. af lønnen og en social afgift (trygdeavgift) på 7,8 pct. af lønnen.

Ifølge Dagpengekommissionen er arbejdsløshedsforsikringen i Tyskland finansieret via et lønmodtager- og arbejdsgiverbidrag på 3 pct. af lønnen, fordelt med 1,5 pct. fra lønmodtagerne og 1,5 pct. fra arbejdsgiverne. Bidragets størrelse er begrænset til et maksimumbeløb pr. år, og staten finansierer eventuelle underskud gennem statslån.

Venlig hilsen

Troels Lund Poulsen